

Scénář k videoworkshopu

ZŠ Dědina, Praha 6

Žákovský tým: Martina Žáková, Kateřina Vlachová, Radka Nagovská, Ema Začalová. Pedagogické vedení: Mgr. Jitka Šichová

Pamětnice: Magdalena Emmerová

00:00 – 00:07 „Němci nakázali, že ročník 1928, 29 a 30 musí do výroby. “

Příběh Magdaleny Emmerové se začal psát roku 1928, 27. ledna. Její dětství probíhalo dobře, trávila ho v kruhu své rodiny, obklopená láskou a mnoha kamarády.

00:07 – 0:24 „Já měla samý kamarády tady, všude v okolí byli samí kluci. Já jsem jako s holkama moc nekamarádila, já nevím, co jsou to panenky. Já vím bedny a dělali jsme letadla a podobný věci. “

Jediný moment z dětství, na který paní Magdalena vzpomíná s hrůzou v očích je, když k nim domů přišla nečekaná zlá návštěva.

00:24 – 01:58 „Lidi neměli co jíst, takže jsme to museli hlídat. Protože, takoví byli zlí Češi, že nás udali jednou, že máme prase a že, jsme ho zabili a neodevzdali jsme. To se muselo odevzdávat všechno do jatek a oni ti z toho dali jenom kousek. No, a my jsme to samozřejmě neudělali, oni nás udali. Ale zase, i když to byl Němec, tak já jsem s jeho holkou chodila do školy. S Erikou. A on vzkázal po mamince, že nám přijde druhý den prohlížet gestapo, že máme uklizený někde maso. Tak nám sem přišli, propíchali nám i peřiny. To jsem se tedy prvně opravdu hrozně bála, to bylo ošklivé. Ale nenašli nic, jsme to roznesli po sousedech. No ale to ti byla paní, která měla tři děti a manžel od ní utekl, a ona neměla kde bydlet. Můj tatínek ji tady v tom sklepě, co je pivnice, tak na žádost teda obecního úřadu, ji tam udělal byt zadarmo. Ona u nás bydlela zadarmo, a ta nás udala. “

Studium zahájila na obecní škole, poté pokračovala do školy měšťanské a nakonec, už za války, do školy obchodní.

1:58 – 2:55 „V roce 44 jsem vystoupila z obchodní školy a dostala jsem místo v bance. V bance jsem byla přesně týden a Němci nakázali, že ročník 28, 29 a 30 musí do výroby. To bylo ve Vysočanech, a tam byly továrny, tam byl Siemens, Aerovka a tu třetí už si

nepamatuju. No tak, tam se málokdo dostal. Ono většinou teda, nás brali do Drážďan, aby se uklízely trosky po náletech v Německu. No a jelikož můj tatínek byl vedoucí skladník v Aerovce ve Vysočanech, tak si mě tam vzal jako pomocníka. “

Z továrny ji ale v hlavě utkvěla ne jedna temná vzpomínka...

02:55 – 03:23 „Byl nálet, tak to přes nás lítali prostě Angličani, a to na Německo. Tam vždycky zahoukala siréna, hroznej rachot, pak jsme vyběhli z továrny, a tam byla Rokytky. Tak to ze všech těch třech továren tam lidi chodili k cestě tam u Rokytky, až do té doby, než byl nálet. “

Občas to zašlo tak daleko, že všichni měli strach o holý život i život svých nejbližších.

03:23 – 03:48 „Pak jsme už chodili do krytu, pak už jsme se schovávali, to už jsme začali mít strach. Protože tohle tatínek – to tam byla taková prohlubeň u tý Rokytky a on do mě strčil, hodil mě do té prohlubně a lehnul si na mě. Abych jako nebyla zasažena, jak to lítalo ty skla a takový věci. “

Po skončení války se paní Emmerová rozhodla začít svou vysněnou pracovní kariéru.

03:48 – 03:54 „Já jsem chtěla jít na letiště, tak jsem se tam přihlásila a oni mi řekli že mají plno. “

Štěstí ale stálo na straně Magdaleny a její přání se jí splnilo.

03:54 – 04:03 „18. dubna 1946 mi přišel dopis, ať se dostavím na letiště, že mě přijímají. “

A jak to bylo dál? Magdalena našla lásku a oporu svého života, která vždy stála po jejím boku.

04:03 – 4:15 „Můj vyvolený byl Oldřich Emmer, z Českomoravské Vysočiny, s kterým jsem se seznámila na koupališti v Břví.“

Jejich svatba proběhla 6.listopadu 1949 v Libockém kostele. A co by paní Magdalena chtěla vzkázat dnešní generaci?

4:15 – 4:28 „Aby užívala ten život jako já. Já bych přála abyste byli taky takoví nějací. Já přeju každému všechno to nejlepší jo.“